

часу? Ці питання завжди мене дивували. Знаєте, кожен з нас кудись спішить, кудись у невідомість, у майбутнє, де чекає нас доля. Кваплячись, ми не звертаємо уваги на важливі моменти нашого життя. Ми не вміємо цінувати ті прожиті секунди, хвилини і години. Долаючи відстань у часі, ми обертаємось обличчям до п'яти минулого, згадуючи те, що нас підбадьорювало, або навпаки – пригнічувало.

Час, емоції, як вони пов'язані? Все дуже просто, а може й заплутано? Емоція - це стан організму людини, яка призводить до дії симпатичної нервової системи, а час - для кожного це щось інше. З часом все міняється, окрім сутності людини, вона може зважити всі свої вчинки у минулому, проаналізувати те, що може трапитися в майбутньому, але ніхто не має влади над емоціями, їх приховують. Порив емоцій, і дії мають здатність мінятися. Таким чином емоції - особливий клас психічних станів, які відображають ставлення людини до навколишнього світу, до інших людей, до самої себе та до результатів своєї діяльності.

ІНТЕРНАЦІОНАЛІЗАЦІЯ ЯК НОВІТНІЙ ФЕНОМЕН ОСВІТИ

INTERNATIONALIZATION AS A NEW ENVIRONMENT OF EDUCATION

Tkachenko E.S., Assoc. Prof. Semerhei N.V.

ВДНЗУ «Українська медична стоматологічна академія»

Кафедра філософії і суспільних наук

Актуальність дослідження проблеми визначається тим, що в умовах формування європейської науково-освітньої мережі й транснаціонального інтелектуального простору все більшого значення набуває інтернаціоналізація вищої освіти. Аналіз наукової літератури засвідчив, що інтернаціоналізація була предметом досліджень багатьох українських вчених протягом останніх 2 років. Так, науковець Степаненко І. наголошує на здійсненні інтернаціоналізації вищої освіти на культурно-гуманітарних засадах. На транскультурних компетентностях, які студенти отримують під час навчання в іншій країні, акцентує увагу Л.Горбунова. Науковець наводить, як приклад, відому в багатьох своїх аспектах програму Еразмус, що відкриває можливості інтернаціональної мобільності для більш ніж чотирьох мільйонів осіб упродовж семи років (2014–2020 рр.). Зі свого боку І.Сікорська розглядає інтернаціоналізацію вищої освіти на інституційному рівні. Вона зазначає, що інтеграція системи вищої освіти України у світовий освітній простір за умови збереження і розвитку національних досягнень і традицій вищої школи – один із принципів державної політики.

Вперше у «Національному освітньому глосарії: вища освіта (2014)» наведено визначення інтернаціоналізації: «У вищій освіті – це процес інтеграції освітньої, дослідницької та адміністративної діяльності вищого навчального закладу з міжнародною складовою: індивідуальна мобільність (студентів, науковців, викладачів, адміністративного персоналу); створення спільних міжнародних освітніх і дослідницьких програм; формування міжнародних освітніх стандартів з метою забезпечення якості; інституційне партнерство, створення освітніх і дослідницьких консорціумів, об'єднань.

Зазначимо, що інтернаціоналізація стимулює розвиток самих вищих навчальних закладів. Дослідники виокремлюють елементи культури університету, які необхідно розвивати в умовах інтернаціоналізації: лідерство університету в культурному середовищі регіону; проведення міжнародних заходів; міжнародне співробітництво викладачів, особисті контакти; створення професорсько-викладацькому складу умов для викладання, проведення консультацій за кордоном; створення умов для навчання, стажування, наукових досліджень студентів за кордоном.

Отже, інтернаціоналізація як новітній феномен освіти є незворотнім явищем, яке веде до утворення вищого закладу нового макрорівня – «космополітичного університету».

ФІЛОСОФСЬКО-ПЕДАГОГІЧНІ ПІДХОДИ ДО ПІДГОТОВКИ МЕДИЧНОГО ФАХІВЦЯ НОВОГО ПОКОЛІННЯ

PHILOSOPHICAL AND PEDAGOGICAL APPROACHES TO THE TRAINING OF A MEDICAL SPECIALIST OF A NEW GENERATION

Shara V. G., Assoc. Prof. Zinchenko N. O.

ВДНЗУ «Українська медична стоматологічна академія»

Кафедра філософії і суспільних наук

Сучасні соціокультурні процеси зумовлюють суттєву переоцінку стратегії підготовки медичних працівників. У зв'язку з цим розвиток української медичної освіти спрямовано на підготовку висококваліфікованого лікаря, який відповідає сучасному рівню медичної науки і вимогам суспільства, має ґрунтуватися на якісно новій методології організації навчального процесу за міжнародним зразком, в основу якого покладені європейські тенденції та національна стратегія.

Дослідження засад професійної підготовки майбутніх лікарів ґрунтується на філософських принципах і загальнонаукових підходах аналізу соціуму й особистості, освітніх процесів у ЗВО та професіогенезу студентів на шляху формування у них професійної компетентності. Дотримання філософських принципів передбачає цілісне формотворення педагогічної системи професійної підготовки лікарів.

Симбіоз філософських принципів і загальнонаукових підходів у медичній педагогіці відображає сутність філософських засад професійної підготовки фахівців медицини.

Дослідниця Х. Мазепа зазначає, що сучасний підхід до проблеми професійної підготовки лікарів передбачає створення базової системи психолого-педагогічних і методичних знань, умінь і навичок. Це дозволить медикам

розглядати пацієнтів як індивідуальність і члена соціуму, а турботу про людей усвідомлено вважати основним завданням медичної справи.

У дослідженнях із медичної педагогіки, виконаних І. Баляковою, Х. Мазепою, І. Савіною та ін., зазначається, що педагогічно компетентному медикові притаманні: широка ерудиція, високий рівень загальної та професійної культури й інтелектуального розвитку, сформованість медичних знань, професійне володіння різноманітними педагогічними прийомами і методами, здатність до емпатії, вміння надавати допомогу пацієнтові, водночас стимулюючи його власні зусилля та бажання щодо здоров'язбереження та доброзичливе ставлення до нього.

Вважаємо, що в педагогічній компетентності лікаря має відобразитися педагогічна складова його професіограми, як науково обґрунтованої моделі особистості, організації та здійснення педагогічної взаємодії з пацієнтами у процесі лікування та профілактики захворювань.

Характерною особливістю пізнавального процесу початку XXI ст. є посилення ролі міждисциплінарних комплексних підходів до професійної підготовки фахівців. Зокрема, у процесі вивчення особистості майбутнього фахівця теорія пізнання спирається на дані психології, фізіології, нейрофізіології, медицини. Різноманітний матеріал для узагальнювальних висновків запозичується з математики, кібернетики, синергетики, акмеології, природничих і гуманітарних наук у вигляді сукупності різноманітних дисциплін, а також історії, філософії та медичної педагогіки.